

Kristian

Upubl. fra dagbogen i Kettrup, skrevet 31.07.1987.

31. juli 87.

Jeg kom til at skrive d. 39. først. Ønsketænkning sikkert. Hvis man lige kunne spile tiden ud, så det først var august om otte dage? Der er ingen forslag i den tid mere. Og det blir værre og værre jo flere år der går. Der burde være 39 dage pr. måned når man er så gammel som man er, mindst. Så kunne ungerne nøjes med 21 dage pr. måned: Det ville ikke give balance, men i det mindste være en slags erstatning. Så kunne man have 60 dage pr. måned når man var så gammel som Kristian blev. Han er død.

Fanden i det. Der er ingen af de gamle der holder. Han døde i maj. Og han døde som han havde levet. Det viste sig han havde lungebetændelse. Han kom alligevel ikke gennem den bandsatte vinter i år. Den varer jo nærmest ved endnu. Så fik han en slags slagtilfælde oveni, han kom på sygehus i Brønderslev d. 29. apr. og døde den 8. maj.

Selv da de fandt ham, udstrakt på køk-kengulvet og kaldte på ham, lukkede han øjnene op, blinkede og sagde en hel masse som ingen ku forstå.

Julius besøgte ham på sygehuset. Når de tog ham i hånden og kaldte på ham, vågnede han op af døsen og fik klare øjne og havde en hel masse at sige som ingen kunne forstå noget af. Men snakke det kunne han og det gjorde han. Sidste gang Julius besøgte ham, var der alligevel et par sætninger der gik klart igennem midt i

lange strømme af kaudervælsk. Han sagde klart og tydeligt: Kristian Jensen er et gammelt røvhul. Han er færdig.

Dagen efter var han død.

Det ville have moret ham at han fik ret i det sidste og fik det sidste ord i det der angik ham.

Han er begravet i fællesgraven på Brønderslev kirkegård, 5 skridt fra stenen. 20 meter i lige linje fra Holger og Annes grav. Man kan lige ane firkanten i græstørvæne. Den firkant har han altid brugt som målestok for værdier og ejendomsforhold og menneskers stræv her i livet: *»Den firkant jord, så stor som sådan, der blir til hver én af os«*, som han sagde. *»Ligemeget hvem vi er, og hva vi tror om os selv«*.

Træls han er væk, godt han ikke endte lam og affældig på et plejehjem. Godt at han døde her og ikke forladt i Nørresundby. At han lige nåede at komme herop. Og i det mindste fik lugtet til et nyt år.

Det var Julius og konen jeg hentede besked hos. Vi fik osse skålet på ham. Fanden i det.

Sommer ka det vist ikke nå at blive i år, vintervejret er stort set fortsat.

1. august 87.

Slut for denne gang. Så stormer det igen. Gad vist om det ikke har gjort det hver gang i det sidste par år efterhånden. Men i dag er det helt vildt. Flot nok. Det gjorde ikke så lidt ondt i skaldepanden, da man

gik over klitten for at komme på stranden. Sandskornene stak som småsyle lige gennem huden og ind i hjernen. Så nu er den også sandet til for at det ikke skal være løgn. Havet var helt fra snøvsen. Beskidt fråde stod op over inderrevlen på stran-

den. Bedst som man gik der sendte svinet en ordentlig bølge efter én. Sjask til op over lårene. Støvlerne er osse utætte.

Vesterhavet er et gammelt røvhul. Men han er ikke færdig.